

Szövetség és szeretet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 7:6-9; János 15:12; Róma 11:22; 2Péter 3:9; 1János 3:16; 4:7-20

**„Jézus így válaszolt: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszéde-
met, és az én Atyám szeretni fogja azt, és ahhoz megyünk, és annál lako-
zunk” (Jn 14:23, ÚRK).**

Sokan úgy tanulták, hogy a görög *agapé* szó az egyedül Istenre jellemző szeretetre utal, míg a szeretetet jelölő többi görög szó, mint például a *phileó* másfélét, az *agapénál* némileg kevesebbet fejez ki. Vannak, akik szerint az *agapé* az egyoldalú szeretet, ami csak ad, anélkül, hogy kapna, teljesen függetlenül a másik fél reakciójától.

Azonban a Szentírásban alaposan tanulmányozva az isteni szeretetet azt látjuk, hogy nem igazán helytállóak e széles körben elterjedt nézetek. Először is, a görög *agapé* ige nemcsak Isten szeretetére, hanem emberi szeretetre is utal, időnként még a nem jó felé irányuló emberi szeretetre is (2Tim 4:10; ebben a szövegben a magyarul *ragaszkodásnak* fordított szó a görögben az *agapé*). Másodsor pedig az egész Szentírásban nemcsak az *agapé*, hanem még más szavak is vonatkoznak Isten szeretetére. Például Jézus így tanított: „Mert maga az Atya szeret [*phileó*] titeket, mivelhogy ti szerettetek [*phileó*] engem” (Jn 16:27). Itt a *phileó* görög szó nemcsak az emberek közötti szeretetre utal, hanem Istennek az emberek iránti szeretetére is. Tehát ez a szó nem csupán a hiányos, nem teljes szeretetre vonatkozik, hanem még Istenére is.

A Szentírás azt is tanítja, hogy Isten szeretete nemcsak egyirányú, hanem alapvetően kapcsolati, ugyanis igen sokat jelent neki, hogy az emberek viszonzják-e szeretetét, tükrözik-e mások felé is.

ISTEN ÖRÖK SZERETETE

A Szentírás világosan kifejezi, hogy Isten mindenkit szeret. Ezt hirdeti a legismertebb bibliaszöveg, Jn 3:16 is: „*Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*”

Olvassuk el Zsolt 33:5 és 145:9 verseit! Ezek szerint meddig terjed Isten jósága, könyörülete és kegyelme?

Vannak, akik úgy gondolják, hogy őket nem lehet szeretni, talán Isten szeret mindenkit, de őket nem. A Biblia viszont következetesen hirdeti, hogy Isten *minden egyes embert* szeret, nincs olyan, akit ne szeretne. Ebből következően mindenkinek az üdvösségét akarja.

Olvassuk el Ez 33:11, 1Tim 2:4 és 2Pt 3:9 verseit! Mit találunk ezekben az igékben Isten üdvözítő akaratát illetően?

Jn 3:16 után ez a vers következik: „*Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa*” (Jn 3:17). Amennyiben egyedül Istenen múlna, minden ember elfogadná szeretetét és üdvözülné. Csakhogy az Úr nem fogja senkire rákényszeríteni a szeretetét, az emberek szabadon elfogadhatják vagy vissza is utasíthatják.

Isten pedig soha nem szűnik meg szeretni az embereket, még azokat sem, akik elfordulnak tőle. Jer 31:3 versében így szól népéhez: „*örökkévaló szeretettel szerettelek téged, ezért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.*” A Biblia másutt is, újból és újból azt tanítja, hogy Isten szeretete örökké tart (lásd pl. 136. zsoltár), soha nem fogy el, örök. Ezt nem könnyű megérteni, mert nekünk gyakran könnyebb nem szeretni az embereket, ugye?

Ám ha egyénileg megtanulnánk tapasztalni szeretetének valóságát – vagyis mi magunk megismernénk Isten szeretetét –, mennyire másként élnénk és bánhatnánk a többiekkel!

Isten mindenkit szeret, ez tehát azt jelenti, hogy bizony még az aljas, alávaló alakokat is, és van néhány (valójában sok) ilyen ember a világon. Hogyan viszonyuljunk tehát hozzájuk, tudva, hogy Isten szereti őket?

SZÖVETSÉGI SZERETET

A Biblia gyakran a családi, rokoni kötelék hasonlataival ábrázolja Isten szeretetkapcsolatát velünk, például a férj és a feleség vagy az anya és gyermeke képével. Ezek a metaforák kimondottan az Isten és szövetséges népe közötti különleges viszonyt érzékeltetik. A szövetségi szeretet kapcsolata ez, amelynek nemcsak Isten népe iránti szeretete a része, hanem az elvárás is, hogy a nép elfogadja és viszonzza azt, és szeressék az embertársaikat is.

Olvassuk el 5Móz 7:6-9 szakaszát! Mi a kapcsolat Isten szövetségkötése és szeretete, irgalma között?

5Móz 7:9 bemutatja Isten különleges szeretetét szövetséges népe iránt, ami részben attól is függ, hogy hűségesek maradnak-e hozzá. Isten szeretete nem feltételhez kötött, de népéhez fűződő szövetségi kapcsolata igen.

5Móz 7:9 versében a *hesed* szó (a fordításban „irgalmasság”) már önmagában példázza az isteni szeretet szövetségi jellegét – és még sokkal többet. A *hesed* gyakran jelöli Isten kegyelmének, jóságának és szeretetének nagyságát. Utal még az irgalomra, a kölcsönös szeretetkapcsolaton belül az egymás iránti állhatatos szeretetre. Isten azt várva kezdeményezi a kapcsolatot, hogy a másik fél ilyen szeretettel viszonzza majd.

Isten *hesede* azt mutatja, hogy jósága különösen megbízható, állhatatos és kitartó. Ám a *hesed* áldásaiban való részesedés feltételhez kötött, attól függ, hogy a nép kész-e engedelmeskedni és tartani magát a kapcsolat rá eső feléhez (lásd 2Sám 22:26; 1Kir 8:23; 2Krn 6:14; Zsolt 25:10; 32:10).

Isten hűséges szeretete az alapja minden szeretetkapcsolatnak, de mi soha nem érhetünk fel ehhez a szeretethez. Isten szabad akaratából teremtett meg minket, Krisztus önként áldozta fel magát értünk. „*Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért*” (Jn 15:13). Isten szeretetének vitathatatlanul az volt a legfőbb kinyilatkoztatása, amikor az Úr „*megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig*” (Fil 2:8).

Hogyan tudjuk mindig szem előtt tartani azt, hogy Isten szeretete valóságos? Miért különösen fontos ez?

FELTÉTELEKHEZ KÖTÖTT KAPCSOLAT

Isten mindenkit bensőséges szeretetkapcsolatba hív magával (lásd Mt 22:1- 14). A meghívására adott helyes válasz része, hogy engedelmeskedjünk parancsának: szeressük Őt és a többi embert (lásd Mt 22:37-39). Attól függ, hogy élvezzük-e a vele való kapcsolat áldásait, hogy önként elfogadjuk vagy inkább elutasítjuk szeretetét.

Olvassuk el Jer 16:5, Hós 9:15, Róm 11:22 és Júd 21 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből arról, hogy Isten szeretetének áldása-it vissza is utasíthatjuk, el is veszíthetjük?

Többek között ezek a versek is azt mutatják, hogy az Istennel való szeretetkapcsolat áldásainak élvezése függ attól, hogyan reagálunk az Úr szeretetére. Azonban nem eshetünk abba a hibába, hogy azt gondoljuk: a szeretete valaha is megszűnik irántunk. Amint olvastuk, Isten szeretete örök. Hós 9:15 versében ugyan ezt mondja népéről az Úr: „nem szeretem őket többé”, de fontos észben tartani azt is, amit ugyanennek a könyvnek egy későbbi részében kijelent: „szeretem őket ingyen kegyelemből” (Hós 14:5). Hós 9:15 tehát nem jelentheti azt, hogy többé már nem fogja szeretni népét. Ez inkább arra utal, hogy az Istennel való szeretetkapcsolat bizonyos konkrét aspektusa feltételhez kötött. A kapcsolat folytatása szempontjából pedig meghatározó, hogy mi hogyan válaszolunk a szeretetére. „*Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak*” (Jn 14:21). Jézus azt is elmondta a tanítványainak, hogy „*Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szeretettek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki*” (Jn 16:27). Ezek és még más igehelyek is azt tanítják: az Istennel való szeretetkapcsolat áldásainak megtartása attól függ, hogy elfogadjuk-e Isten szeretetét (és ennek részeként készek vagyunk-e közvetíteni is). Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szeretete valaha véget érne. Azt nem tudjuk megakadályozni, hogy a nap süssön, de elzárhatjuk magunkat a sugarai elől, hasonlóképpen Isten örök szeretete ellen sem tehetünk semmit, azonban a vele való kapcsolatot véglegesen elutasíthatjuk, elzárva ezáltal magunkat annak minden áldásától, legfőképpen az örök élet ígéretétől.

Milyen úton-módon láthatják és tapasztalhatják az emberek Isten szeretetének valóságát, akár viszonozzák, akár nem? A természet világában hogyan mutatkozik meg az isteni szeretet még a bűneset után is?

A KEGYELEM ELVESZTÉSE

Isten szeretete örök, és senki nem az érdemeiért kapja, de az ember visszautasíthatja. Lehetőségünk van rá, hogy elfogadjuk vagy elutasítsuk, csak azért, mert Isten már *azelőtt* ingyen szeretett bennünket tökéletes, örökkévaló szeretetével, hogy mi bármit is tettünk volna (Jer 31:3). Isten iránti szeretünk válasz arra, amit már azelőtt árasztott ránk, hogy kérhettük volna.

Olvassuk el 1Jn 4:7-20 szakaszát, különösen figyelve a 7. és a 19. versekre! Mit tudhatunk meg ebből a részből is Isten szeretetéről?

Mindig Isten szeretete az első. Ha nem szeretett volna bennünket már előbb, nem viszonzozhatnánk a szeretetét. Isten a szeretet, és a szeretet képességével teremtett meg bennünket, de minden szeretetnek Ő maga az alapja és a forrása. Mi választhatunk, hogy elfogadjuk-e, aztán pedig tükrözzük-e a szeretetét az életünkkel. Erre utal Krisztus példázata az adós szolgáról (lásd Mt 18:23-35).

A példázatbeli szolga semmiképpen nem tudta volna megadni a tartozását a gazdának. Máté 18 szerint tízezer talentummal volt adós. Egy talentum nagyjából hatezer dénárt ért, és egy napi munkáért általában egy dénár járt fizetségül (vö. Mt 20:2, ÚRK). Tehát egy átlagos munkásnak hatezer napig kellett dolgoznia, hogy egy talentumnyi pénzt keressen. Tegyük fel, hogy a munkaszüneti napokat leszámítva a munkás évi háromszáz napot dolgozott, és így háromszáz dénárt keresett egy év alatt, tehát nagyjából húsz évig kellett volna dolgoznia, hogy visszafizessen egy talentumot (hatezer dénárt). A tízezer talentum megfizetéséhez pedig kétszázézer év kellett volna. Röviden: *soha* nem lett volna képes megadni a tartozását. A gazda mégis megkönyörült a szolgáján, elengedte neki ezt az óriási adósságot.

A kegyelemben részesült szolga viszont nem volt hajlandó eltekinteni szolgatársa sokkal, de sokkal kisebb adósságától, ami csak száz dénár volt, inkább börtönbe küldte. Az eset hallatán a gazda haragra gerjedt és visszavonta kegyelmét, az adósság elengedését. A szolga elveszítette gazdája szeretetét, már nem volt számára bocsánat. Isten könyörülete és kegyelme ugyan végtelen, de az ember végleg visszautasíthatja, sőt el is veszítheti kegyelmének és irgalmának áldásait.

Gondoljunk arra, amit Isten megbocsátott nekünk, és mibe került nekünk, hogy Jézus megbocsásson! Mi következik ebből a másoknak való megbocsátással kapcsolatban?

INGYEN KAPTÁTOK, INGYEN ADJÁTOK!

A szolga soha nem fizethette meg az adósságát a gazdának, és mi sem tudjuk megadni Istennek, amivel tartozunk neki. Nem dolgozhatunk meg a szeretetéért, nem érdemelhetjük ki. „*Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt*” (Róm 5:8). Csodálatra méltó szeretet! 1Jn 3:1 versében ez áll: „*Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezetünk!*” Amit viszont megtehetünk és meg is kell tennünk, hogy a tőlünk telhető legjobban tükrözzük, továbbadjuk Isten szeretetét másoknak is. Hatalmas kegyelemben részesültünk, ezért nekünk is mennyivel inkább könyörülettel, megbocsátással kell viseltetnünk mások iránt! A kegyelmet kapott szolga elveszítette a gazda jóindulatát, az adóssága elengedését, mert ő nem úgy járt el a szolgatársával. Aki igazán szereti Istent, mindenképpen szeretettel fordul az emberek felé.

Olvassuk el Jn 15:12, 1Jn 3:16 és 4:7-12 verseit! Ezek szerint milyen kapcsolat van Isten szeretete, az iránta és az egymás iránt tanúsított szeretetünk között?

Nem sokkal Jn 15:12 verse után Jézus ezt mondta a tanítványainak: „*Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek*” (Jn 15:14). És mit parancsolt meg? Többek között azt hagyta meg nekik (és nekünk is), hogy úgy szeressék az embereket, ahogyan Ő szeret. Az Úr itt és másutt is arra szólít, hogy szeressük Istent és egymást. Röviden: fel kell ismernünk, hogy Isten végtelen nagy adósságot engedett el nekünk, amit soha nem tudnánk törleszteni, csak a kereszten lehetett azt megfizetni értünk. Ezért tartozunk szeretettel neki, ezért áldjuk Őt, szeretettel és kegyelemmel fordulva az emberek felé. Lk 7:47 verse azt tanítja, hogy akinek sokat engedtek el, az nagyon szeret, „*akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret*” (ÚRK). Mivel az Isten iránti szeretetnek része az emberek iránti szeretet, szóval és tettekkel is hirdetniük kell Isten szeretetének üzenetét. Segítsünk az embereknek hétköznapi dolgaikban itt és most, legyünk Isten szeretetének közvetítői, és mutassunk rá Jézusra is, aki örök életet ígér az új földön és új égen, a teljes egészében újjáteremtett világon, ahol többé már nem pusztít az Isten szeretetének elutasítása miatti bűn és halál!

Konkrétan mit tehetünk azért, hogy szeretetteljes emberi kapcsolatainkkal kifejezzük Isten iránti szeretetünket? Mit tehetünk a következő napokban, hogy Isten szeretetét bemutassuk valakinek, később pedig az örök élet ígéretében való élet felé vezessük?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Az ima magasztos kiváltságunk” c. fejezet, 69-77. o.

„Hozzátok gondolatotokat, örömtöket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat s mindazt, ami nyom és kínoz Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehezeknek, soha ki nem fáraszthatjátok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. *»Igen irgalmas az Úr, és könyörületes«* (Jak 5:11). Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyétek Őhöz mindazt, ami a szíveteket nyomja! Semmi sem oly nehéz, hogy ne bírná el, mert hiszen Ő tart fenn világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem olyan jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem annyira homályos, hogy el ne olvasná; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond a szívünket, nem érhet öröm és őszinte ima nem hagyhatja el ajkunkat, amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel. *»Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket«* (Zsolt 147:3). Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kívülre más lélek nem volna, akiért szeretett Fiának életét áldozta” (i. m. 74-75. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még az iménti idézet utolsó mondatánál! Miért vigasztaló ez a gondolat? Mit jelent a hétköznapiakban, ha tudjuk, hogy meg-hítt kapcsolatban vagyunk Istennel, törődik velünk? Hogyan tanulhatunk meg ennek tudatában élni? Milyen az életünk, ha ezt komolyan hisszük?
- 2) A heti tanulmány fényében hogyan értsük Zsolt 103:17-18 verseit? Isten szeretete örök, ugyanakkor a vele való kapcsolatunk attól függ, hogy elfogadjuk-e szeretetét. Mit tudhatunk meg ebből Isten szeretetéről?
- 3) Mit változtat az Istennel való kapcsolatunkon ez a tudat, illetve azon, ahogyan mások fájdalmára gondolunk?

LACKFI JÁNOS:

INGYENJEGY

Kitartóan álldogál a házam előtt,
kezében ingyenjegy, de intek neki,
szó se lehet róla, házalók kíméljenek.
Nekem az Isten ne mondja meg, mit csináljak.
Szabad ember vagyok, oda megyek, ahova akarok.
És akkor, amikor akarok.
Ahova meg nem akarok,
hát oda juszta se megyek.
Isten persze nem nyaggat, nem a stílusa,
csak álldogál hóban-fagyban,
és sosem fogom megtudni,
hogya azért szobrozik ott,
azért próbálja felhívni magára a figyelmemet,
akárhányszor jövök-megyek,
azért mutatja a papírt,
amin az áll: ebben és ebben a kikötőben kéne felszállni,
erre és erre a hajóra,
ezen a napon, ebben az órában,
mert lelki luxusutazást szervezett nekem,
még az idők kezdetén kitalálta,
lefoglalta az időpontot, mindent elrendezett,
intek neki, hogy a magam ura vagyok,
intek neki, ne befolyásoljon,
intek neki, nem vagyok misztikus alkat,
pedig csak azt akarta még mondani,
hogya a vendéglő, a medence, a jakuzzi,
a bolt, a teniszpálya, a konditerem is
korlátlanul használható ezzel a jeggyel,
de persze ha nem szálllok be,
nem tud magával vinni,
ez nem rabszállító hajó.